PRVA TOČKA DNEVNEGA REDA

Seja delavskega sveta je bila napovedana kot običajno za popoldan. Dva dni prej, pa tudi na dan zasedanja delavskega sveta je bil objavljen dnevni red. V odmoru je zvočnik vabil na sejo vse člane delavskega sveta, šefe sektorjev in proizvodnih enot, vodje oddelkov in odsekov ter vse ostale člane kolektiva. Pred koncem dopoldanskega dela se je zvočnik še enkrat oglasil z vabilom.

Ob napovedani uri je v dvorani, kjer so običajno seje delavskega sveta, nekaj ljudi že zasedlo svoja mesta. Večinoma so posedli čisto zadaj.

Tik pred začetkom seje je bila dvorana videti še precej nezasedena. Pritajeno mrmranje je prenehalo, ko je vstopil še kak zamudnik. Tu in tam je bilo slišati mnenje o nesklepčnosti. Glasovi so popolnoma zamrli, ko je predsednik začel klicati imena posameznih članov delavskega sveta. Navzočih je bilo premalo. Za sklepčnost sta manjkala še dva člana. Neprijetno čakanje je prešlo v skoraj popoln mir. Vsi so se zatopili v razmišljanje.

Po nekaj minutah je tišino prekinil prihod dveh članov delavskega sveta. Dovolj za sklepčnost.

Dnevni red je v prvi točki predvideval razpravo o reorganizaciji ene izmed enot. Obrazložitev pogojev, nujnosti in načina reorganizacije ni zadovoljila vseh. Nekdo je postavil vprašanje:

„Kdo jamči za uspeh reorganizacije?"

Vprašanju je sledila podrobnejša razlaga pogojev, ki so narekovali reorganizacijo. In nato spet:

„Kdo je odgovoren za uspeh reorganizacije?"

„Mi vsi smo odgovorni za uspeh."

Odgovornost se je zopet izmaknila. Tista konkretna, osebna odgovornost namreč, ki jo terja samoupravljalec.

Predlog za reorganizacijo proizvodne enote je bil sprejet. Proti je glasoval samo tisti, ki je zahteval konkretno odgovornost. Nekdo se je glasovanja vzdržal. Kdo ve, zakaj?

KV

KOPALIŠČE BREZ NAPRAV

Kopališče ob Sori v Goričanah je znano mnogim obiskovalcem, predvsem pa domačinom, saj je to edini kraj, kjer se lahko ohladijo v hladnih valovih Sore.

V kakšnem stanju je kopališče zdaj, sredi maja, ko nas od kopalne sezone loči le še nekaj tednov?

V spodnjem delu kopališča je tovarna „Celuloza" zgradila obrambni jez, ki je bil nujno potreben, tako da je ta del še kolikor toliko primeren za kopanje.

Kaj pa vse drugo?

Most, ki pelje čez kanal na travnato površino ob Sori, je razdejan in ga bo zob časa kaj kmalu spremenil v kup gnilega lesa, tako da je hoja po njem zelo nevarna, ker se lahko vsak hip podre. Obrežje je zanemarjeno — zaraščeno in nastlano z odpadki. Stebrom za tuše delajo družbo zarjavele in zvite cevi ter pipe, kolikor jih je sploh še ostalo. Sanitarije so prava sramota, pa tudi kabine za preoblačenje niso nič boljše.

Komentar je torej odveč. Pripomnili bi samo še to, da je bilo v lanski sezoni na kopališču v Goričanah ob nedeljah tudi do deset tisoč kopalcev in da je podjetje Ljubljana - transport imelo redne avtobusne zveze z Goričanami.

Anton KOPITAR

TEDEN SE PRIČNE S TORKOM.

To velja za medvoški kino, ki na lepakih obvešča prebivalce Medvod, kdaj bodo predstave v kinu „Svoboda".

Vsekakor bi si uprava medvoškega kina lahko priskrbela boljše lepake, na katerih bi se teden pričel s ponedeljkom in ne s torkom kot sedaj.

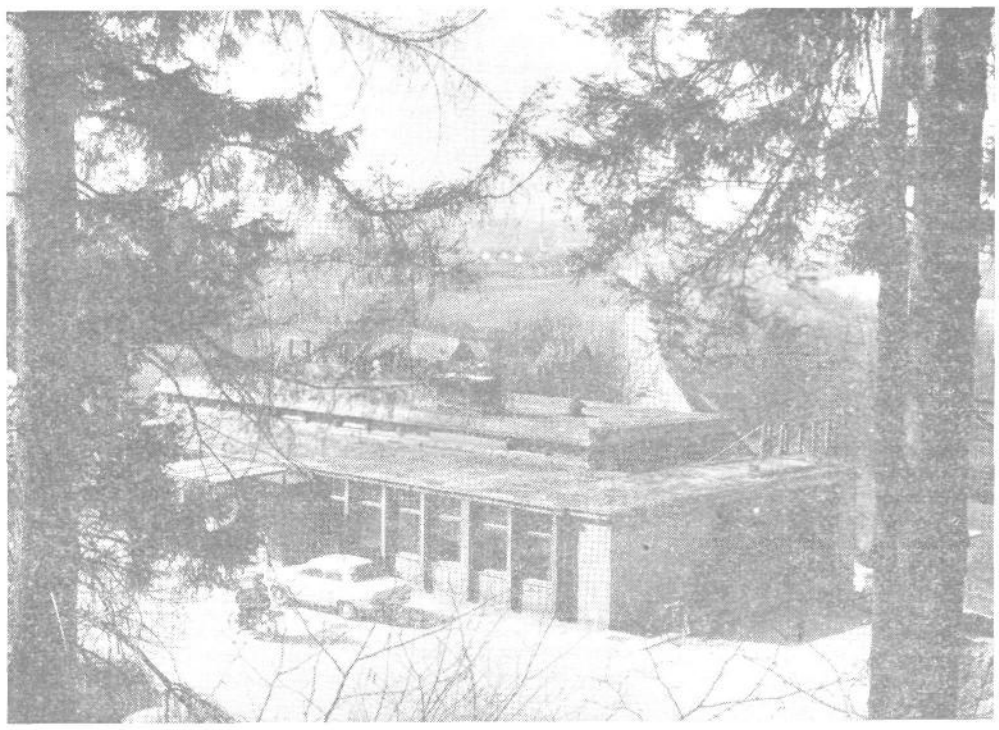

NOČNO ŽIVLJENJE V NAŠI OBČINI ALI KAKO SE ZABAVAJO V MEDENSKEM MOTELU

Kazalci so se počasi, a vztrajno pomikali proti deseti, ko sem pri „Urbanu" žulil svoj vrček piva. Točilnica je bila na pol prazna, zato pa tem bolj glasna. Škoda le, da so bili živahni, manj živahni in tudi sploh nič živahni pevci že precej „na slabem glasu".

Druga postaja mojega raziskovalnega romanja po šiškenskih lokalih je bila Ilirija. Da je tu poskrbljeno za zabavo, ne bi mogli reči, nič bolje pa ni v Šentvidu in v Medvodah. Preostane nam torej le še medenski motel, kot tretja in zadnja postaja.

Na parkirnem prostoru ni stalo veliko avtomobilov. Morda je ob enajstih še prezgodaj! Ko sem po stopnicah prispel do bara, je sedela v njem skupina mladeničev ob pivu in poslušala glasbeno skrinjo, ki je brundala nekaj francoskega. S stene se je izmed množice avtomobilov smehljalo dekle, ki je bilo za bar malo preveč toplo oblečeno, v ogledalu za točilno mizo pa se je ogledovala brhka natakarica, ki s postrežbo ni ravno najbolj pohitela.

Počasi se je bar začel polniti, večinoma z mladimi gosti. Glasbena skrinja je neprestano bruhala iz sebe melodijo za melodijo, ritem za ritmom. Ob dvanajstih so se zavrteli prvi pari. Twist, polka, shake, valček, cha-cha-cha... Nekdo je poskusil prevpiti hrup okrog sebe, nekdo pa je razbil kozarec, menda po nesreči. Ob enih so začeli prihajati tisti, ki so jih v drugih lokalih postavili pred vrata. Zrak je postajal vse gostejši, plesalci vse bolj utrujeni in zaspani. Glasbena skrinja je počasi utihnila. Plesalci in vinski bratci so s težkimi glavami drug za drugim začeli odhajati, nekateri sami, drugi ob pomoči usmiljenih sotrpinov. Kakor se je bar počasi polnil, se je tudi počasi praznil, vse prepočasi za natakarico, ki je zaradi nekaterih vztrajnežev morala čakati. Ob štirih je bilo v baru le še nekaj parov, končno pa so se odpravili tudi zadnji ponočnjaki, ki se jim je neprespana noč jasno poznala na obrazih.

Bar so zaprli. Do naslednjega večera, ko se bo vse ponovilo. Vse? Prav vse ne, kajti na take raziskovalne poti človek ne gre vsak dan, tudi po službeni dolžnosti ne. Pa tudi do zabave človeku ni vsak dan. Kaj pa takrat, ko se Šiškar vendarle spomni, da bi preživel noč v lokalu, s prijetno družbo? Naj gre v motel, drugam tako nima iti, če hoče ostati v mejah svoje ožje domovine (beri: Šiške!) Morda se bo celo dobro počutil, ob ugotovitvi, da je medenski bar le nekakšen mladinski klub, saj v njem v pretežni večini prevladuje mladina.

A. K.

KOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZERIJAKOZ

GARAŽE DA — GARAŽE NE

In po vsem predmestju so zrasle garaže. Pri blokih, pred bloki, za bloki, ob blokih – levo in desno – , ob cestah, po vrtovih, na zelenicah, otroških igriščih, baliniščih in še kje. Povsod, kjer se je dalo, vendar večji del tam, kjer ne bi smele, smele.

Lepo in prav!

In so občani začeli dvigovati glas!

In so urbanisti ta glas uslišali!

„Garaže kaze naselja!" so protestirali občani – zlasti tisti, ki so si garaže že zgradili.

„Garaže je treba graditi po načrtih", so vzklikniti urbanisti – zlasti tisti, ki so imeli v delu načrte o tem, kje naj garaže v bodoče bodo.

Red vlada svet – celo v Šiški.

Sloveče stanovanjsko gospodarstvo „Hišica-stanovanje-garaža prom" se je z vso vnemo vrglo na gradnjo modernih garažnih hiš, ki zagotavljajo motoriziranim občanom v kratkem času primerne hlevčke za pločevinaste konjske moči.

„Naše garaže so poceni!" je geslo firme, ki prodaja.

Občani pa – nikoli zadovoljni govore o visokih cenah in o tem, da tudi sedanja gradbišča niso na najustreznejših mestih.

Natolcevanja! Kdo bi se oziral na pritožbe! Sploh pa – tako so odločili urbanisti!

Veselo na delo! Garaže gredo v denar, kot sveže pečene žemljice. Danes meni, jutri tebi. Tovariši, še je čas! Vendar – zadnji vlaki odhajajo. Kdo ve, kako bo jutri?

Šiška 1987.

Tujec, ki je zašel iz predmestja, imenovanega Ljubljana, v mesto Šiška, na ulici sprašuje:

„Ali mi lahko poveste, kje je ulica dr. Derča?"

In prijazni Šiškar mu pojasnjuje:

„Peljite se mimo šestih vrstnih garažnih hiš in pri sedmi, tisti, ki je v dve nadstropji, zavijte levo. Potem peljite do modrih garaž in zavijte desno. Pri montažni hiši spet levo in znašli se boste pred visoko garažno hišo. Pod to je izpeljan podvoz. Ko pridete iz tega podvoza se zapeljite na nadvoz, ki vodi nad rumenimi garažami in v bistvu boste že v ulici, ki jo iščete. Toda le v bistvu, saj v resnici boste nad ulico. Zaradi garaž, ki so jih zgradili na cesti, je bilo treba zgraditi nadvoz."

„In kaj naj storim potem? Kod pridem v ulico?"

„V ulico z avtom sploh ne morete. Pustili ga boste na podvozu in se podali do hiše, ki jo iščete, peš."

„Kako pa pridejo do svojih garaž stanovalci te ulice?"

„Nikakor! Garaže so si že zdavnaj kupili drugje, svoje pa so oddali podnajemnikom."

Presenečeni tujec se ne more načuditi spremembam, ki so v Šiški nastale v zadnjih dvajsetih letih.

„Zakaj pa potrebujete toliko garaž?" spet sprašuje.

„Za avtomobile!"

„In zakaj toliko avtomobilov?"

„To je jasno! Z avtomobili vozimo otroke v šolo in k tetam na podeželje. V Šiški namreč ni lokacij za šole in vrtce."

Presenečeni tujec ni več iskal in spraševal. Odpeljal se je naprej in videl le še to, da so na koncu nadvoza že začenjali graditi novo vrsto garaž. Posebnega, novega tipa.

Geno